

PAPP-FÜR JÁNOS

anyám

házsorok tömbök hömpölygő köd az út felett
járdák repedései homlokomon az otthon melege
helyett csatangolni ott ahol végképp magamra
hagynak az ablakok egyetlen durva metszés az
árnyék magam is az vagyok a lámpasor vibrál
fekete szél a fegyencéjszakában fél arcom úgy
ragyog a fényben mint anyám keze a mosogatótálban

ami bizalom

amit mondasz, inkább elhiszem,
csak ne ígérd meg, ha mégis ígérsz,
tedd úgy, mint ha mögöttem állnál,
vagy úgy, mint aki épp indulni készül.
inkább háttal és semmiképpen ne a
szemembe. a könnyeknek hagyj helyet,
tudod: az ígéretetek általában zátonyra
futnak. nem, dehogy, a fogadalom még
Istent is meztelenre vetkőzteti. meg se
próbáld, onnan nincs vissza. a templom
hideg falán lecsapódik a pára. a legtöbb
zátony éppen ott, a teremtó folyóiban van.
akkor üveggolyóvá formálódik tenyerében
és ami üveg, az egyszer úgyis. még most
csak zuhan, de mondjuk földet ér. belépünk
a hatalmas kapun egy olyan árnyék mögé,
ahol csak a vakok ismerik az utat. szédülünk
a magasságtól és az ismeretlen zuhanás most
mindkettőnket térdre kényszerít. levetve az
összes ruhát, vacogunk egymás lélegzetében.
a jászol benépesedik, a bárány mögött megbújik

a gyilkos. végig rejtve marad. az ígéret olyan, mint egy ima, vagy mint a hideg csempén száradó lábnyom. de te mégis visszafordulsz, a legutolsó pillanatban a szemembe nézel, átdöfesz tekintetteddel és újra feszül minden addigi kereszt, amin elvérezték a csupasz könyörgések. összerogyok roppant előteredben, látod kértelek, nem hittél nekem, motyogsz valamit, néma vagyok, utánam kapsz, karjaim földet érnek, lehajolsz, mozdulatlan vagyok. ezek után addig kell sírnod, míg meg nem emelkedik a vízszint megfeneklett testem alatt, vagy elő nem bújik a merénylő, a szegeket tartja neked, amivel bezúzhatod azt az ablakot, amiről még le sem törölted könnyeidet. kísétálunk a templomajtón, szemünkbe csak a Nap, olyanok vagyunk, mint a lezuhant angyalok. hidd el, a zsebkendők majd megszáradnak, csak a suttogás, csak az marad meg mélyen az aranygyűrűbe vésve

Egy este margójára

Befordul a sarkon, a biciklit maga mellett tolja. Szürke arcán eltorzul az este. Elhagyatott szemeiben kifosztott tekintet, keze sörösüveg. Megáll. Nem vár senkire. Elészaladok. Mert bizony az apák elé így szokás. Szemében alig maradt valami, ami én vagyok. Kedvelnem kellene, de csak szeretni tudom. Kézen fogom és csupán annyit érzek, hogy haza jött valaki, valaki aki eddig még nem volt az enyém. A kormányra csavart csíkos szatyorban néhány üveg sör, talán sportszelet és valami összeroncsolt szál virág. Eltámolygunk a házig, kerítésünk soha nem volt; a sarki kocsmá szépen épül. Anyám tereget, még nem vett minket észre, háttal áll a sírásnak. Azt mondják szép kisleány vagyok. Ha egyszer gyönyörű leszek, anyámra fogok hasonlítani. Majd apám vékonyka vállamra támaszkodik, összerogyok alatta, megbotlik a lépcsőn, neki esik az ajtónak, mozdulatlan. Minden olyan óriási lett körülötte. A szomszédok ablakaiban már égnek a gyertyák. Feláll és elmosolyodik, mint ha csak játékból esett

volna el. Fogatlan szájában elkészül az éjszaka. Belefekszik az ágyba, lábait felteszem. Zsebéből kiesik egy ötszázás, egy kevés aprót még találunk mellé, miután kabátja zsebeit átkutatjuk. Amikor anyám a szemembe néz, azt hiszem egy angyal vagyok. Tenyerei közé veszi arcomat, ilyen szépen senki nem tud ölelni, és csókja ma is lüktet homlokomon. Magához húz: - szeretlek kisfiam. Fülemben suttogva gyöngye hangja szólt. Karácsony este volt.

ígéretetek

szememre vetted hogy halandó vagyok
miközben egy szeg lendületével átfordulsz
a másik oldalra én csak lassan közelítek
pedig azonnal rád vethetném magam hisz
már nem sértenek fel ölelésünk kicsorbult
élei

vérzik homlokod hát mi lenne ha nem simogatnálak
térdre rogyva az ágy mellett mozdulatlan vagyok
alatta már kerestelek szólítottalak de nem szólsz
nem válaszolsz olyan vagy akár a fegyencek vagy
még inkább olyan mint az angyalok amikor háttal
állnak

hagyod magad követni de kerülöd a csókok
keresztüzét mert ott te is csak egy szeretetlen
árva vagy zsebre dugott kézzel támaszkodsz
arra a legelső pillanatra amikor még elbújhattál
az ígéretetek mögé én pedig soha nem kerültelek
meg

ha nem jött volna akkor az a vihar még mindig
egymás ölében ülünk és bizonytalanul várnánk
a halált de akkor közénk csapott a távolság és
a szeg lendülete visszavonhatatlanul befűródött
az ágy mellett összefolyt harangozásba azóta nem
láttalak